

عنوان مقاله:

مقایسه اثربخشی طرحواره درمانی و درمان مبتنی بر شفقت بر بخشودگی و تحمل ابهام در زنان متقاضی طلاق

محل انتشار:

مجله اصول بهداشت روانی، دوره 22، شماره 6 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

خلاصه مقاله:

مقدمه: پژوهش حاضر با هدف مقایسه اثربخشی طرحواره درمانی و شفقت درمانی بر بخشودگی و تحمل ابهام در زنان متقاضی طلاق انجام گردید. روش کار: جامعه آماری این پژوهش شامل کلیه زنان متقاضی طلاق بود که در ۳ ماه اول سال ۱۳۹۷-۹۸ به مراکز مشاوره در سطح شهر نیشابور مراجعه کردند. تعداد ۳۶ نفر از این زنان به صورت نمونه گیری در دسترس انتخاب و به صورت تصادفی در دو گروه آزمون ۱ و ۲ (هر گروه ۱۲ نفر)، و یک گروه شاهد جایگزین شدند. گروه آزمون اول برنامه طرحواره درمانی را طی ۱۲ جلسه و گروه دوم، درمان مبتنی بر شفقت را طی ۸ جلسه ۹۰ دقیقه‌ای دریافت کردند. گروه کنترل در فهرست انتظار قرار گرفتند. داده ها با استفاده از پرسشنامه های بخشودگی و اندرسون و تحمل ابهام مک لین، جمع اوری گردیدند. تحلیل داده ها با آزمون تحلیل واریانس با اندازه گیریهای مکرر و آزمون های تعقیبی انجام شد. یافته ها: با توجه به این که تحلیل واریانس با اندازه مکرر F محاسبه شده (۰۶۴/۱۲۸) نسبت به F معیار در سطح (۰۵/۰) کوچک تر است، هر دو درمان در شاخص بخشودگی (سطح معناداری=۰/۵۳۴) و تحمل ابهام (سطح معناداری=۰/۷۸۳) اثربخش بوده است. اثربخشی شفقت درمانی در مقایسه با طرحواره درمانی در متغیر بخشودگی برتری داشته است، اما اثربخشی طرحواره درمانی در مقایسه با درمان شفقت ورزی در متغیر تحمل ابهام برتری داشته است ($P<0.05$). نتیجه گیری: نتایج حاکی از این بود که طرحواره درمانی و شفقت ورزی در حوزه سلامت روانی خانواده مانند بخشودگی، تحمل ابهام اثربخشی معناداری دارند.

کلمات کلیدی:

ابهام، بخشودگی، شفقت، طرحواره درمانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1324603>

